

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5310/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., као законских наследника пок. ВВ, бивше из ..., које заступа пуномоћник Сњежана Пећанац, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., кога заступа пуномоћник Боривоје Боровић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању, вредност спора 1.500.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2526/20 од 22.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2526/20 од 22.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2526/20 од 22.06.2020. године, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу, Судска јединица у Белој Цркви П-125/19 од 15.11.2019. године, одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између туженог, као даваоца издржавања и сада пок. ДД, бивше из ..., као примаоца издржавања, оверен код Општинског суда у Белој Цркви дана 07.12.2007. године под бр. ЗР-143/07 и обавезани тужиоци да туженом накнаде трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Оспорио је благовременост и дозвољеност ревизије, а потом и основаност. Трошкове одговора је тражио и определио.

Ревизија тужилаца је благовремена и дозвољена. Ревизија је насловљена на првостепени суд за Врховни касациони суд, али је очигледном грешком послата директно Врховном касационом суду у року за изјављивање ревизије, па је иста

благовремена сагласно члану 104. став 7. ЗПП. Иста је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву, а не ради се о спору мале вредности, јер је првостепени суд утврдио вредност спора на износ од 1.500.000,00 динара.

Одлучујући о основаности ревизије у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се позива ревидент, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП, па ти наводи ревизије нису разматрани. Неоснован је навод ревидента да је другостепени суд повредио одредбе члана 383. став 3. и 386. ЗПП. Другостепени суд је испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386. ЗПП закључио да је ради правилног утврђивања чињеничног стања неопходно да одржи расправу пред другостепеним судом на шта је овлашћен чланом 383. став 3. ЗПП. На том рочишту према потписаном записнику у списима пуномоћник тужилаца је учинио неспорним да је пок. ДД присуствовала рочишту за оверу уговора о доживотном издржавању и да је записник потписала.

Према утврђеним чињеницама тужени је са својом мајком, са којом је живео у породичној заједници, закључио спорни уговор о доживотном издржавању оверен код Општинског суда у Белој Цркви дана 07.12.2007. године под бр. ЗР-143/07. Тужиоци су правни следбеници и законски наследници рођене сестре туженог која је 02.06.2015. године поднела тужбу у предметном спору за поништај, а затим утврђење ништавости спорног уговора. Предметни уговор је сачинио адвокат ЋЋ који је био и сведок идентитета примаоца издржавања, јер није имала важећу личну исправу. Утврђено је да други сведок идентитета, адвокат ЕЕ, није познавао примаоца издржавања и није присуствовао овери уговора. Вештачењем је утврђено да је уговор потписала прималац издржавања, мајка туженог и претходника тужилаца, која је са туженим присуствовала рочишту за оверу уговора.

Код овако утврђених чињеница правилно је другостепени суд применио одредбу члана 194. и 195. Закона о наслеђивању када је одбио тужбени захтев, јер спорни уговор није супротан наведеним законским одредбама, обзиром да је сачињен у законом прописаној форми и потписан од уговорних страна. Стога чињеница да одредба члана 167. став 2. ЗВП није доследно примењена не води ништавости уговора, јер је суштина коју примена те процесне одредбе треба да обезбеди, идентификација уговорне стране, испоштована графолошким вештачењем утврђеном чињеницом да је уговор потписала прималац издржавања лично.

Неоснован је ревизијски навод да другостепени суд својим одлучивањем аболира апстрактну оверу уговора о доживотном издржавању. Ревиденти указују на могућност да је друга особа блиска примаоцу издржавања вођена у суд ради присуства и потписа уговора о доживотном издржавању. Сумња ревидената отклоњена је графолошким вештачењем којим је утврђено да је уговор, као прималац издржавања, потписала правни претходник странака пок. ДД. Уговор странака је закључен у форми прописаној чланом 195. став 1. Закона о наслеђивању, те не подлеже санкцији ништавости прописаној ставом 2. истог члана. Чињеница да суд приликом овере

уговора није испоштовао законом прописану процедуру из члана 167. став 2. ЗВП за утврђивање идентитета уговорне стране, нема у конкретном случају за последицу ништавост уговора. Ово са разлога што је уговор поред туженог несумњиво потписала пок. ДД, као прималац издржавања, упозорена на последице, чиме је пред судом у прописаној форми постигнута сагласност воља уговорних страна.

Према члану 70. ЗОО уговор који није закључен у прописаној форми нема правно дејство ако циљ прописа којим је прописана форма не упућује на нешто друго. Циљ прописа којим је прописана форма одлучујући је за оцену ваљаности уговора када та форма није испоштована. У конкретном случају форма уговора прописана Законом о наслеђивању је испоштована, те уговор није ништав према одредбама овог закона. Исти није ништав ни са аспекта Закона о ванпарничном поступку, јер је пропуст у процедури идентификације отклоњен остварењем циља који се желео постићи прописаном формом, а то је да су уговор несумњиво потписале уговорне стране назначене у уговору.

На основу изложеног, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер се не ради о трошковима неопходним ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић